

K573/925.

Hauva martius 8. 1852.

Kedves barátom! Örülök, hogy február 23-^{án} ra-
post levelekre február 23-^{án} erudnyan válaszol-
tál; a nagy sietség ugyan nem sarkozik erénye-
id röre, a pontosaság sem gyenge oldalad: hanem
most az egykor erudnyan megelegetve vagyok. 20
nap múlva már válnék: és erudnyan válnék!

Igen bölcsen sened: hogy elvekedtem
üvegded, melyen az éresemnek vagy legalább is
sárgánál lávó a világos. De a világ barátom
kedves az élek! csak az ember legyen ember!

Uja! te csak a boldogság jövő min-
dig! könyű sened beszélni, hogy én menjek
hozzád! mennék hírom ha lehetne! kellene csak
sened anyai predikátor irni és a mi byiőbb el-
s mondani, tudom istenem hogy nem jussa esed-
ke a farsangolás. Anán anyira vagy se épen
én tölem min én te töled; ha lámi arass
jöj! ha pedig nem hái hallgass! Anán ne is
beszélésed én elősem az öörrevalóságos, men
az is jobb min a senem. Anán ha a papi fi-
desis nem akar bejőni, s mindén eurásis is egy-
hozt: rifarad az executióban, magam fogok a
dologhoz, s igetkezem kedves híveim, hogy ha
meg nem fiesnek, majd be fiesnek én nehis is
alant a polgárisval, az öörrevalóságban pedig
az ir issemet. Hapnál probatum est. —

Arán éjen most meenni! Hallod-e, ogor em-
ber nem válassza martinyt meg február az
usarásra; hanem akkor rándul ki nagy féltés
körül minden peros az us. — éjen most volnam
oda, is a honföldben, haí kedden kezdtem
hombasom végessen az usarás irrottakó zivoras
ei félvéfelen; hányasatván a Tifánus habjan
reí éjjel ei harmadfel nap, ei nagy megnáshasod-
ván az uson hogy alig lássát a femenemel; fü-
leumel hála issemet még ei lássát igen jól:) Avri
ne rivánd az barátsom! hogy itlyentor ei uson
induljat, amigy boldogában. —

A nagydaraj vajdával tehát még az
anyira nagy? ejh, ne origánykodjál! hiszen más
ei a meppeset ei lássom belőle; Nagy Ignác
csinálja; mondhasom ügyes kőr!

A kedves Romádasszony az én kedves
komarmánnyal csótolja. gyermekiúdel együtt, én pedig
képedei ei a kőrdei ölellek. Lesem alázom meg!

Uőirány: Ah! nagyon ne beszélj! ez akutyau
járó volna az valami kalandor az én nevem
ei képenben? Ez kőrdei historia! most már
másodszor van ferenesem nem én leumi én! De-
mélen aronban. hogy es elegans desék fiadó
vole ei nem olgyau min az antecessora, ki
alig vole ki a piporból s még a melles bak-
Éanesban, mellyen az eperjesi! /! / ávriből habad!

sors ki, egyike mindene oda veszeni. Ba-
 rarosom! én ebben a sors qünyjás lasom ki
 errel azt akarja mondani: hogy ideje vol-
 na már egymás meglatogatomuk. Noora,
 kerde el! — Hanem én sajnad esudáthozom,
 hogy azt az embert, ki azt mondta hogy
 ő Toupa aronval meg nem kötözteté, ki-
 dobarrai és ellégeren előb ruhobödeöl.
 Allalmasin hársiat érezt egyet az az
 ember, s kán ki akarar rabolni. — Azon-
 ban tudom hogy minden helyess te rá sem
nére! A te nevedben is femély edben még
 eddig nem jár is senki nálam; de remélem
 hogy a nyáron én is vesesülmi fogok e jelen-
 tében. — En akkor hálából az isen iránt,
 sendesen kérek meemét a templomba; min-
 tudom te is forgalmasan járad az osárat,
 mit az pseud-Touper óv jár. Milyen vol?
 ah! barárosom az nem cheem más, min Cad
 Maná Benreüt; az irót árnyéka. Az
 Jisess meg! viggass, valami irodalmi fe-
 seneselenég ér. — Vnem vele!

X

Arany Janosnak

Uressz.

Nagy-Koroson